

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ώδος Σολωμού-17

ΑΡΙΘ. 13

Εν Ἀθήναις τῆ 15 Ἰουλίου 1902.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ποῦ ἦτο ὁ τόπος εἶθα εἶδα ἐκεῖνο ὅπερ μέλλω νὰ σὰς ἀφηγηθῶ καὶ ποτε συνέβη ἄν ἐνθουμάμαι, ἔγω φαίνεται τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶμαι ἀφηρημένες οὐχὶ βεβαίως ὅπως κατὰ τὴν γνώμην τῶν μαλλιστῶν συγκαταλέγθω μεταξύ... τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἄλλ' ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ κάλλιον εἰπεῖν διότι δὲν μὲ συμφέρει νὰ ἐνθουμάμαι.

Ὑποθέσατε λοιπὸν πῶς ἔτι συνέβη, συνέβη κατ' ὄναρ ἢ ἐν ἐνὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἐκείνων θεάτρων, ἐν αἷς ἡ Ἑλληνικῆ δημοσιογραφικῆ φαντασμαγορίᾳ παριστάνει ὅ,τι θέλει. Ἔστω δὲ ὅτι εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἰδανικῷ τούτῳ θεάτρῳ

τῆς δημοσιογραφικῆς φαντασίας ἤμην ἀφηρημένος, ἀφ' οὗ ἡ ἀφηρημάδα εἶνε τῆς μόδας, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης πράξεως καὶ ἐπειρῆ μόνον τὴν δευτέραν πράξιν θ' ἀναφέρω καὶ μέρος τῆς τρίτης ἃς κάνω πῶς ἐνθουμάμαι καὶ μέρος τῆς πρώτης ὅπως περιγράψω τὸν ἥρωα τῆς δευτέρας πράξεως.

Ἡ αὐλαία αἶρεται.

Τὸ κύμα θραύεται μετὰ πατάγον ἐπὶ τῆς ἀπορρώγου ἀκτῆς, ὁ ἀνεμος πνέει σφοδρῶς καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ θάλασσης μυκῶνται εἰσὶν ἀνταποκρινόμενα εἰς τὴν ὀργὴν τῶν κυμάτων, τὰ στοιχεῖα φαίνονται ὡς νὰ συνωμοτοῦν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ ὁ Ηρακλῶν καὶ ὁ Αἴελος γ' ἀντιπερὶ ἤλθεν εἰς μοιμαχίαν τὸ πτηνὸν δὲν ἔχει πλέον τὸ πρωτόν ἄσμά του φοβεύμενον τοὺς φερούς τοῦ βορρᾶ στροβιλιζομένους καὶ τὴν ἀπαι-

οίαν καταγιγῆα...

Εἰς μόνος παρατηρητῆς τῆς ἀγρίας τῆς φύσεως ἐξεγέρσεως ὑπάρχει· δὲν κάθηται μακρὰν τῆς παραλίας ἀλλὰ μάλλον πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, κάθηται ἐπὶ βράχου ὀπλανῶς παρατηρῶν ὅτε μὲν τὸν φοβερὸν ἀγῶνα τῶν στοιχείων εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις ὅτε δὲ τὴν πάλιν τῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς θραυομένων κυμάτων· εἶναι ἀσκεπῆς καὶ ἡ ὀλίγη κόμη του φέρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡς ἰστίον ναυαγήσαντος πλοίου· ἀδιαφορεῖ πρὸς πᾶν περίριζ του γενόμενον, οὐδὲν ἀντιλαμβάνεται, οὐδὲν ἀκούει· ἐνίστε μόνον κινεῖ μετ' ἀποθαρρύνσεως τὴν κεφαλὴν του· τίς εἶδε ποιοὶ στρεβιλισμοὶ καὶ ἐν ἐκείνῃ λαμβάνουσι χώραν!... ἀλλ' ἄς γνωρίσωμεν ἐγγύτερον τὸν ἄνδρα καὶ κατοπιν ἄς ἐξετάσωμεν πάσχει τὸν νοῦν ἢ τὴν καρδίαν;

Νέος εἴσοι περιπὸν ἀνοίξεις μετρῶν, μετρίου ἀναστήματος μὲ προτομὴν ἰδιότροπον ἀγγλικὴν ἀλλὰ σῦμα καὶ γλυκεῖαν ἐν ἡ σπανίας διατυπύται τὸ ἐπιβλητικὸν σχεδὸν δὲ πάντοτε ἐπανθίζει ἡ χάρις ἢ τὸ ἀσθενὲς ὀνομάζεται Κάλκρης Γαθὴρ ἢ μάλλον θέλει νὰ τὸν ὀνομάζωσιν οὕτως ἀποκρύπτων τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς οἰκογενείας του ἣτις εἶνε ἐκ τῶν πρωτεύουσῶν τῆς ἐπαρχίας του.

Ἦτο τῷ ὄντι μυστηριώδης ὁ νέος ἐκεῖνος ὅσον μυστηριώδη ἦσαν καὶ τὰ αἰσθήματα ὑπ' ὧν κατείχετο.

Αἶφνης· ἐν τῇ μονώσει ἐκείνῃ φωνὴ τις ἐξησθενισμένη ἔρθησε μέχρι τῶν ὠτων του.

— Γαθὴρ!

Ἔστρεψε μετὰ νωγελαίας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς ἀλλὰ μὴ εἰδὼν οὐδένα ἐπανεπέσει εἰς τὸ πέλαγος τῶν καταβασανίζοντων αὐτὸν συλλογισμῶν.

— Κάλκρη ἠκούσθη ἐντονώτερον ἢ αὐτὴ φωνή· καὶ ἕτερος νέος ἐξεπήδησε τοῦ δάσους ἠλιοκατῆς τὴν ὄψιν κοντοῦ μάλλον ἀναστήματος καὶ μελανειμωῶν.

— Γεώργιε, μόλις ἐπρόφωρον ὁ Κάλκρης.

— Γαθὴρ, εἶπεν ἐκεῖνος, πῶς ἐδῶ ἐγατέλειψες τὸ γραφεῖόν σου... δὲν σὲ ἐμπνέει πλεόν ἐκείνο καὶ ἐζήτησες τὴν μόνωσιν καὶ τὸν ἀγρίον τῆς φύσεως θοῶν ὅπως ἐμπνευσθῆς!... ἀλλὰ τί ἔχεις; πῶς δὲν βμιεῖς; οὐ φαίνεσαι πάσχων!..

Ὁ νέος ἔστρεψε τοὺς ὀρθοκλιμεῖς ἐπὶ τοῦ νεῆ-
λιδος δι' ἐκφράσεως ἀκατονομάστου.

— Φεῦ! καὶ πάσχω! μήπως ἄραγε δὲν γνωρίζεις τοῦτο; μήπως δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου καὶ εἶδες αὐτὴν αἰμάσσουσαν ἀπὸ τὸ φοβερὸν τοῦ ἔρωτος βέλος; πῶς θέλεις νὰ μ' ἐμπνεύσῃ τὸ ἄψυχον ἐκείνο γραφεῖόν σου; εὐ ἐκαστος αὐτοῦ τοῖχος ὅταν ἐπιχειρῶ νὰ γράψω ἀιτηχῆ τοὺς στεναγμοὺς σου καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ ἐπλήρουν;.. Ἦλθα ἐδῶ πλησίον τῆς ἀγρίας μου ἐρωμένης τῆς θαλάσσης ὅπως ὡς ἄλλοτε μ' ἐμπνεύσῃ ὅπως ὡς ἄλλοτε μὲ φέρῃ εἰς λιμένα ὠρτίων ἰδεῶν καὶ ὄνειροπολημάτων· πλὴν φεῦ! βλέπεις καὶ αὐτὴ σήμερον ἐξεγείρεται ὅπως ὡς ζηλότυπος κορη μὲ δειξῆς ὅτι ἀποστρέφεται τὸν ἔρωτά μου! καὶ αὐτὴ ἢ ποτέ ἀντεράστριά της φύσις ἣτις ὅτε μετὰ τῆς θαλάσσης εὐρισκόμην ἐνηγαλισμένος προσεπάθει διὰ τῶν πολυτρόπων θεληγῆτρων της νὰ μ' ἀποσπάσῃ τῆς εὐτυχίας, σήμερον μὲ περιφρονεῖ, σήμερον ἐπιζητεῖ τὸ μῆκος μου, σήμερον μ' ἀποστρέφεται ἐν ᾧ ἄλλοτε μ' ἐμειδία· εἶμαι δυστυχῆς Γεώργιε! πόσον ὠραιότερα ἢ ἐποχὴ ἐκείνη καθ' ἣν ἐλάτρευον τ' ἄψυχα· πόσον εὐτυχῆς ἦμην! ἐμειδῶν εἰρωνικῶς μετ' ἐσῶ ὅστις ὀλόκληρον ἡμέραν ἐδαπάνας ὅπως γράψῃς δύο στίχους δι' ἐκείνην τὴν λατρεύεις! Πόσον μετεβλήθη!

— Ἀλλὰ, διέκοψεν ὁ Γεώργιος, σὺ ὅστις ἄλλοτε εἶχες καρδίαν γρανίτου, σὺ ὅστις τὴν γυναῖκα ἐθεώρεις ὡς τὸ ἐπουσιωδέστατον τῶν τοῦ Θεοῦ πλασμάτων σήμερον εὐρίσκεσαι εἰς τοιαύτην θέσιν!

— Ἄ! Γεώργιε δὲν ἐζήτησες καλῶς τὰ μυστήρια τῆς καρδίας· ἐν αὐτῇ ὑπάρχει πάντοτε ἡμισοβιόμη ἀνθρωπιά τὴν ὅποιαν ὁ ἐλάχιστος ἀνεμὸς μεταβάλλει εἰς κάμινον. Ναι, πραγματικῶς οὐδέποτε ἠγάπησα τὴν γυναῖκα, οὐδέποτε ἠσθάνθημι τί δι' αὐτὴν ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠσθάνομην τί κενόν, ἀσυμπλήρωτον, ὅπερ αὐτομάτως ἐζήτει νὰ συμπληρωθῆ· οὐδὲν ὅμως ἦτο κατάλληλον καὶ μετ' ἐκάστην νέαν ἐπιχείρησιν τὸ κενὸν μοὶ παρουσιάζετο εὐρύτερον! τῶρα δὲ ὅποτε εὐρέθη ἡ μορφή ἐκείνη, ἡ νύμφη ἐκείνη τῆς ὠραιότητος νὰ τὴν συμπληρώσῃ, φεῦ εἶμαι δυστυχῆς! εἰ ἀτμοὶ τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνθρωπιάς μὲ καταπνίγουν καὶ ἀσφυκτιῶντα θά

μὲ φέρωσιν εἰς τὸν τάρον. Ἄ! ὁ Θεὸς τῆς ἀγρίας δὲν εἶνε γέρον μετ' οὐ νὰ συνεννοηθῆ τίς καὶ ἔλθῃ εἰς λογικὸν συμπέρασμα· εἶνε παῖς τρελλὸς καὶ ματαῖος; θὰ συνεχίζηται μετ' αὐτοῦ ἄφ' οὐ λογικὴν δὲν ἀναγνωρίζει!...

— Κάλκρη, εἶπεν ὁ Γεώργιος, πῶς δὲν εἶπες δὲν ἀντέχω πλέον νὰ σὲ βλέπω πάσχοντα· εἶπέ μοι μόνον πῶς; δύναμαι νὰ σὲ ὑπηρετήσω, πῶς; δύναμαι νὰ συντελέσω εἰς τὴν εὐτυχίαν σου.

— Δυστυχῶς οὐδὲν δύνασαι.

— Ἀλλὰ πῶς; ἐράται ἄλλου;

— ... ἴσως!...

— Ἀλλ' ἄφ' οὐ δὲν γνωρίζεις πῶς ἀποθαρρύνεσαι; ἐγὼ διείδον ἐν τῇ μορφῇ της ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν πάσχει ὀλιγώτερον ἀπὸ σὲ· σὺ δειλιᾷς, πάσχεις σιωπῶν! διατί δὲν ἐκφράζεσαι ἐκείνο ὅπερ αἰσθάνεσαι; ὡ εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ἂν εἰς αὐτὴν ἐξέθετες τὸ πάθος σου δὲν θὰ σὲ ἐλάτρευε δὲν θὰ τὴν συνεχίσεις μόνον ἀλλὰ θὰ τὴν ἐκυριεύεις· ἡ γυνὴ εἶνε εὐπαθὴς καὶ ἐκ τῆς καρδίας της ἐγεννήθη ὁ ἔρωτος; θὰ ἦτο δυνατόν ποτὲ ν' ἀποδιώξῃ τοιοῦτον ἔρωτα ἀγνόν, πλατωνικόν, περιπαθῆ; θὰ εἶχε καρδίαν χαλκίνην καὶ νεῦρα χαλυβδῖνα διὰ ν' ἀντιταξῆ εἰς τὴν ἀσθενείαν σου ἀντὶ τοῦ φαρμάκου τὸ δηλητήριον.

— Πόσον καλὸς εἶσαι Γεώργιε οἱ λόγοι σου εἶνε διὰ τὴν καρδίαν μου βάλσαμον σφριγοφόρον αἰσθάνομαι ὅτι εἰ ἀνεξήγητοι ἐκεῖνοι παλμοὶ ἐλαττοῦνται· οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν εἶνε καὶ τελεσφόροι· σὺ γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα μου· νομίζεις ὅτι μόνον ὁ στρατηγὸς ἔχει τιμὴν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ προτιμᾷ τὸν θάνατον τῆς ἡττης; δὲν εἶνε μόνον οἱ στρατηγοὶ οἱ ἔχοντες τοιαῦτα καθήκοντα ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδέαι καὶ οἱ χαρακτῆρες. Ἐγὼ νὰ κατέλθω μέχρις ἐκείνης τῆς βαθμίδος ὥστε νὰ γονυπετήσω πρὸς γυναικῶς ζητῶν τὸν ἔρωτά της... τὴν ζωὴν μου δῆλον ὅτι; ὄχι, προτιμῶ τὸν θάνατον, τὸν θάνατον χιλιάκις. Εἰς τὸ ἀνάθεμα ἡ φύσις ἣτις μὲ ἐπλασσε τοιοῦτον ὑπερήσανον μετὰ δειλιάς; εἰς τὸ ἔρᾶν τοῦλάχιστον. Ἄρες με Γεώργιε διότι εἶμαι δυστυχῆς μὲ τὰς ιδέας μου καὶ τὰς ιδιότητάς μου; ἄφωσσε νὰ κατασπαράσῃ τὰ στήθη μου ἡ φοβερὰ τοῦ ἔρωτος πυρκαϊὰ ὅπως τὸ δάσος ἐκείνο σχεδὸν καταστέφει ἡ ἀγρία τοῦ Αἰόλου ὄρη. Ἄλλ' εἶπέ μοι τῶρα ὅποτε τὸ πᾶν μ' ἐγκατέλειψε καὶ φαίνεται ὡσεὶ ὕλικα καὶ ἄυλα νὰ συ-

νομιστοῦν τὸν ὀλεθρὸν μου· τί νὰ λατρεύσω, εἰς ποῖον ν' ἀφιερῶσω ὅλον τοῦτο τὸ πάθος ὅπερ πλημμυρεῖ τὰ στήθη μου; δύναμαι νὰ ζήσω βίον ἄστρογγον καὶ ἀνέραστον; ὑπόδειξέ μοι Γεώργιε τὸν βωμὸν τῆς λατρείας μου.

Ἰσοχρόνως μὲ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις γυνὴ τις ὑψηλὴ ὡς ἀρχαῖα Ἑλληνὶς ὠραία, μετ' ἀφελεστάτης κομώσεως καὶ δι' ἐπιβλητικῶν ὀφθαλμῶν ἰσχυρῶς παρουσιάσθη ἐκ τοῦ δάσους καὶ σταθεῖσα οὐ μακρὰν τῶν νέων διὰ μελιχίον ἀλλὰ σῦμα καὶ σοβαρῶς ἀπήντησεν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ εἰς τὴν ὅποιαν ποτὲ ὄρκον λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως ἐποίησας;

— Διατί νεαρὲ ἀσκληπιάδῃ νὰ θέλῃς ν' ἀφιερῶσῃς τὴν πολῦτιμον νεότητά σου εἰς τὸ τοῦ ἔρωτος μυστήριον;

— Ἄραγε δὲν θεωρεῖς ἔρωτα ἐκείνον δι' οὐ ἡ ἀνθρωπότης πολλὰκις τὴν ὑπαρξίν της ἔσωσε;

— Παύσε ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτὸν σου δυστυχῆ καὶ διὰ τοῦ νοῦ σου τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου νὰ κατευάσῃς προσπάθησον.

— Ὁ ἔρωτος ὑπ' οὐ σήμερον κατέχευε οὐδέποτε τὸν ἄνδρα εἰς σημεῖον δόξης; ἠγαγεν ἀλλὰ μάλλον πτώσιν καὶ ἀπώλειαν αὐτῷ ἐπέφερε.

— Παρ' ἐκείνης γονυκλιτῶς σχεδὸν ζητεῖς τὸν ἔρωτά της καὶ ἔστω παραχωρησάσης ἐκείνης τὴν καρδίαν της ἢ πράξις σου μόλις θὰ ἀναγραφῆ ὡς λαμπρὰ σελὶς μικροῦ μυθιστορήματος.

— Ἐνῶ ὄντων ἐλάχιστον τῆς λατρείας τὴν ὀπιαν σοὶ ζητῶ μοὶ παραχωρήσεις, τίς εἶδε ἂν ἡ πράξις σου ἀναγραφῆ αἰώνιος;

— Ἰδοὺ ὁ στέφανος τῆς δόξης σου εἰς τοῦτο ἔγκειται, εἰς τὴν πρὸς με λατρείαν καὶ ἀγάπην σου.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀνελήθη ὡς φάσμα διὰ μέσου τοῦ δάσους ἐν ᾧ ὁ Γεώργιος ἠρώτα, ποῖα ἦτο, ὁ δὲ Κάλκρης ἔλεγεν

— Ὡ θεῖα τοῦ Ἀσκληπιῶ ἐπιστήμη σήμερον πρὸ τῶν ποδῶν σου εὐλαβῶς τὴν καρδίαν μου καταθέτω καὶ τὸν νοῦν μου στρέφω πρὸς σὲ ὀλόκληρον· ἀξίωσόν με δὲ ὅπως γείνω τῶν θεράποντων σου ἐλάχιστος.

— Μὴ θυμωθῆ; ἀν' ἐπ' ὀλίγον τοῦ ὄρκου μου ἐπιλήσμων γενόμενος νὰ σὲ λατρεύω ἔπαυσα.

— Ὡ θεῖα τῶν θεαινῶν, ὦ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν σὲ πάντοτε θὰ λατρεύω, σὲ πάντοτε θ' ἀγαπῶ εἰς τὸν βωμὸν σου καὶ

τήν ἐλαχίστην θ' ἀπειρώσω δύναμιν.

— Ἐρρέτωσαν εἰς κόρακας αἱ γυναῖκες ἀρ' οὐ οὐδεμία ἐξ αὐτῶν εὐρέθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ εὐγενές μου αἶσθημα.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ νεαρὸς ἀσκληπιᾶδης συνένου τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς προσβλέπων πρὸς τὸ δάσος ἐν ᾧ ἡ αὐλαία βαθμηδὸν κατέπιπτε.

Θεαταὶ δὲν ὑπῆρχον εἰμὴ μόνος ἐγὼ ὅπως χειρόρατῆσαι τὸν θρίαμβον τῆς ἐπισημῆς μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ αὐλαία ἤρθη πάλιν καὶ πληθὺς ἀπειρον ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς χειρῶν ἐνθουσιωδῶς πολλὸν γέροντα ὅστις κεκυρτωμένος ἐπὶ βῆθρου νύχαρισται τὰ ζητωκραυγάζοντα ὑπὲρ αὐτοῦ πλήθη.

Ἦτο ὁ Κάλχηρ· Γαβήρ.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν τὸν ἠπάτησε· τίς οἶδε τίνας κοσμοσωτήριον φαρμάκου ἐγένετο ἐφευρέτης. Ὁ ἔρωις τὸν ἀντήμειψε.

Τούτο μόνον ἐνθυμοῦμαι ἐκ τῆς παραστάσεως ἐκείνης ἐξ ἧς ἀνοχωρῶν δὲν ἐδιδάχθη ὀλίγα καὶ ὡς μέλλον συνάδελφος τοῦ Γαβήρ, οὐχὶ βεβαίως ὡς ἐφευρέτης ἀλλ' ὡς ἰατρός, ἐσπενσα πρὸς τὴν ἀνατομικὴν μου καὶ ἔργισα νὰ μελετῶ αὐτὸν!... περὶ καρδίας!!

Δίνος.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

12.

Σὺ, τζιτζικὸς τῶν γυναικῶν ἢ γλώσσα κοπανᾷς,
πῶς ὠμορφὴ δὲν εἶσαι,
κι' οἱ ἄνδρες λέγουν, σὰν κι' αὐτοὺς, πῶς πνεῦμα νὰ
δὲν ἔχεις, πῶς στερεῖσαι. [πετάει]

Ὅμως δὲν εἶδαν, πῶς αὐτὴ ἢ θεῖα σου ὠμορφιάδα,
πεπλάμωρη καρθὲν,
καὶ πῶς ἐκείνη ἢ πολὺ μεγάλη σου ἐξυπνάδα,
ἐσκλάβωσαν ἐμένα.

13.

Τὴ μαύρη νύχτα μὲς' ἰστὰ βῆθ τούρανου,
χιλιῶδες ἄστρα λάμπουν, γέφουν καὶ πηδούνη
μὰ σὰν τοῦ ἡλίου ἢ ἀκτῖνες θὰ φανοῦνε,
χιλιῶς' εὐθὺς κι' ὁ οὐρανὸς χρώματ' ἀλλάζει.

Ἐχω κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πολλὰ στὸ νοῦ
ἑρωτικῶς, σὰν εἶμαι μὲς' ἐπὶ μονοξία μου
μὰ ὅταν, φῶς μου, θὰ φανῆς ἐπὶ μπροστά μου
εὐθὺς τὰ χάνω καὶ ἡ ὄψις μου ἀλλάζει.

14

Μὲ τὰ λουλούδια ἢ ἀνοιξίς ζητᾷ νὰ παραστήσῃ
τὰ δροσερά σου κῆλητ'
καὶ ὁ ζωγράφος προσπαθεῖ πιστὰ νὰ ζωγραφίσῃ
ἐσένα, φῶς μου, πάλι.

Μὰ ὅπως τὴν εἰκόνα σου' στὸ κόσμον καὶ αἰ φτᾷται,
μονάκριβη χαρὰ μου,
ποτὲ μὲ τὴν εἰκόνα σου, δὲν θέλει πλησιάσῃ,
ποῦ ἔχω ἴσῃν καρδιά μου.

Γεώργιος Π. Ψημκάκης.

ΕΝ ΜΙΣΟΣ

V.

Περὶ τὰ χαράγματα ἀφυπνίσθησαν ἀμφότεροι,
ὁ μὲν ἐκ νύκτας εἰς ἣν τὸν εἶχε βυθίσῃ ἢ σο-
θερά μανία του, ὁ δὲ ἐξ ὕπνου ταραχθέντος ὑπὸ
μυρίων ποραδόξων ἐσιαλτῶν.

— Ὀλεθρία ἡμέρα, βαθείως στενάξας εἶπεν
ὁ γέρον πατήρ, προτιμότερον νὰ μὴ ἐξημέρω-
νες!

Τριγμὸς ὀδόντων ἐπηκολούθησε τὰς λέξεις τοῦ
ἱερέως « Ἵποκριτὰ » ἐψέλλισε μὲ φωνὴν πλήρη
μίσους ὁ Κλεάνθης, καὶ ἤρξατο μετὰ σπασμο-
δικῶν κινήσεων νὰ ἐνδύηται, ρίπτων ἐνίοτε ἄγρια
βλέμματα μανίας πρὸς τὸν πατέρα του, ὅστις
παρατροπῶν ταῦτα ἐκπληκτός εἶπε:

— ὦ! ἐννῶ Κλεάνθη μου πόσον εἶται
ταραγμένος, ἀλλὰ τὸ κρίμα ἄς πέσῃ ἐπάνω
του· θῆκε γιὰ πάντα ἀφωρεσμένοι, καταρα-
μένοι...

Ἡ τοῦ Κλεάνθους τρομερὰ ὀργὴ εὗρε μέρος
νὰ ἐκραγῇ εἰς θυελλαν, τὸ μῖσος ὅπερ κατ' ἐ-
κείνην τὴν νύκτα εἶχε συλλάβῃ κατὰ τοῦ πα-
τρός του ἠδυνήθη νὰ ἐκχυθῇ καὶ δηλητηριάσῃ
τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος.

— Κακουργε! ἀρῆκε νὰ βροντοφωνήσῃ ἡ
φωνὴ του. Ἄθλιε! νομίζει, ὅτι δυνατοὶ ἐπὶ πλέον

νὰ μὲ ἐμπούξεις λέγων ὅτι τὰ χρέματα ἐκλά-
πησαν; Ὅυτε κλέπται ὑπάρχουν, οὔτε ἀλητή-
ριοι κατηραμένοι, ἀλλὰ συ μόνον, σὺ μόνον ὁ
βδελυρὸς καταστροφεὺς τοῦ πόθου μου...

Ὁ Κλεάνθης περιφέρεται ὡς μαινόμενος ἐν-
τὸς τοῦ δωματίου.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἐγὼ Θεὸν δὲν δύναμαι νὰ φο-
νεύσω τοιοῦτον κακουργὸν πατέρα, διατί συ ἀ-
νέχεσαι τοὺς δολοφόνους τούτους ὡς λειτουργ-
γοὺς... διατί δὲν ἐκπέμπεις ἓνα κεραυνὸν σου
νὰ τὸν κατασυντρίψῃ, νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ;...

— Ἀγαπητέ μου Κλεάνθη! παιδί μου δα-
κρυῶν ὁ ἀτυχὴς γέρον εἶπε, διὰ φωνῆς σμι-
κρυνόμενης ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀλλὰ καὶ ἡ φωνὴ
αὕτη ἐπνίγη ὑπὸ τῆς βροντώδους τοῦ Κλεάνθους
φωνῆς.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ!

Καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ ρίπτων καὶ τὸ τελευ-
ταῖον φαρμακερὸν βέλος κατὰ τῆς γεροντικῆς
του καρδίας, κατὰ τοῦ πατρός του εὐτυχῶς αἱ
τρίχες ἐλευκάνθησαν δι' αὐτὸν, κατ' αὐτοῦ ὁ-
στις ἤδη κεκυρτωμένος ἔβαινε πρὸς τὸν τάφον.

— Ὅτ' φύγω μακρὰν νὰ μὴ βλέπω τὸ κα-
κουργὸν σου ὄμμα... μακρὰν τοῦ μισαρτοῦ σου
προσώπου, μὴ θέλων νὰ λέγωμαι υἱὸς σου...
Συλλογίσου ὅμως ὅτι ἡμέραν τινὰ εἰ χωρὶς αὐτὸ
σὲ δεικνύουν καὶ θὰ λέγουν: αἰδοῦ δολοφόνος! ἰδοῦ
κακουργὸς πατήρ. » δι' ἐσὲ τότε ἡ ζωὴ θὰ εἶε
βύρος... ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε ἀργά...

Ὁ δυστυχὴς γέρον δὲν ἀντίειχε πλέον.

Ὁ Κλεάνθης ἐφευγεν ὁ γέρον δὲ πατήρ του
διὰ γοερῶν κραυγῶν, διαλέξεων ἀπεγνωσῆς ἐ-
κάλεε αὐτὸν ἀπομακρυνόμενος.

— Κλεάνθη! Κλεάνθη υἱέ μου! Τί σοῦ ἔ-
καμα καὶ φεύγεις; ὦ ἐλθέ Κλεάνθη μου...

Ἄλλ' ὁ Κλεάνθης δὲν ἐπέστρεψε καὶ ὁ γέρον
ἔπεσεν ἀναισθητὸς ἐπὶ τοῦ δαπέδου!

VI.

Ὁ Κλεάνθης, ὁ ἄστοργος εὐτος υἱὸς φυγῶν
ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου τοιοῦτοτρόπως, ἔβαινε
ὡς μαινόμενος, ὡς εἰσπρηλατούμενος ὑπὸ κακοῦ
τινος δαίμονος μακρὰν τοῦ πατρός του καὶ πλη-
σιον τοῦ τοποῦ, ὅπου ἐμελλε το παρατολμῶν νὰ
ἐκτελέσῃ σχεδίων του.

Αἴφνης ὅμως δύο φωναὶ συγχρονῶν ὄνομαστὶ
ἐκάλουν αὐτόν.

— Κλεάνθη! Κλεάνθη!

Ἄλλ' εὐτος δὲν ἀκούει. Βαδίζει δρομαίως.
Αἱ φωναὶ αὐταὶ πλέον ἢ οἱ ἐπαναληφθεῖται
δὲν εἰσηκούσθησαν.

Μετ' ὀλίγον ὅμως δύο γέροντες ἤσθάνθη νὰ
τὸν κρατῶσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ἦσαν ἡ Χρυσὴ
καὶ ἡ γηραιὰ μήτηρ της.

— Θεέ! ἀνεφώνησεν ὁ νέος.

— Κλεάνθη μου τί ἔχεις; Εἰπέ μας. Κλεάνθη
δὲν γνωρίζεις τὴν μνηστήν σου, τὴν Χρυσή;

— ὦ! οὐδένα, οὐδένα... ἀφέτε με νὰ ἀ-
ποθάνω...

— Πρὸς Θεοῦ Κλεάνθη μου συνέλθε καὶ εἰπέ
τί συμβαίνει. Μήπως ὁ πατήρ σου...

— Ναι ὁ πατήρ μου ἡ τίγρις μὲ καταστρέ-
φει...

Αἱ γυναῖκες τότε διὰ βλέμματος μεστοῦ ἀ-
πορίας καὶ συγχρόνου ἐκστάσεως διηρώτων ἀλ-
λήλας, ἀλλ' οὐδὲν ἐμάνθανον.

Ὁ Κλεάνθης μεταπεισθεὶς, εὐρίσκειτο ἐντὸς
ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Χρυσῆς, ὅπου ἀφῆ-
γηθεὶς τὰ θλιβερά διατρέξαντα ἐμάνθανεν ὁ
δυστυχὴς πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν, ὅτι ὁ
πατήρ του ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης καὶ ἰσχύος φό-
βου, ἐφύλαττεν τὴν νύκτα ὑπνοβατῶν τὰ χρή-
ματα ἐκεῖ ὅπου εἶδε.

VII.

Καὶ ἰδοὺ νῦν ὁ ὑβριστὴς τοῦ πατρός του,
Κλεάνθης πρὸ τῶν ποδῶν του, κατασπάζεται
τοῦτον κλαίων, χύων δάκρυα πικρὰς μετανοίας.

— Πάτερ μου συγγνώμην! ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς
υἱὸς καταφιλῶν τὰ κράσπεδα τῆς μελανῆς τοῦ
ἱερέως ἀμφιέσεως, ἐγὼ ὁ ἄθλιος εἶμαι ἡ αἰτία
τῆς τσαούτης σου λυπῆς.

Ἄλλὰ καὶ ὁ γέρον κλαίων συνέσφιγγε
παραφόρως τὸν ἀγαπητὸν του υἱόν.

— Κλεάνθη μου ἐλθέ εἰς τὴν ἀγάλην μου
νὰ στήξω σὲ τὸν ὅποιον ἐνομιζόν ὅτι οὐδέποτε
θὰ ἐπανέβλεπον...

Ὁ γέρον ἐκλαίει ἐκ χυρῆς.

Ἐχυνε καὶ ὁ Κλεάνθης διάπυρα δάκρυα με-
τανοίας. Ἐὰ δὲ δακρυὰ των ταῦτα ἐνομιεῖα ἐ-
κει ἐπάνω ἀπετέλουν θεῖαν σπονδὴν ἀμοιβῆς
ἀγάπης καὶ λατρείας.

Τὸ μῖσος, ὅπερ ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ Κλεάνθης συ-
νέλαβε κατὰ τοῦ πατρός του ὡς ἰστὸς ἀράχνης,
διελύθη.

— Έν τῇ παραφροσῇ πάτερ μου, καί τῇ ὀ-
λεθρία μακίᾳ μου σέ ὑπερπεύθην, σέ ὕβρισσα, σέ
ἐμισήσα... ἀλλά νῦν σέ ἀγαπῶ... σέ λα-
πρεύω πάτερ μου... συγχώρησόν με ἄν ἤγνό-
ουν ὅτι ἡ ὑπέρμετρος στέργη σου ἀκούσιον κλέ-
πτῆν σέ κατέστησεν... Πάτερ μου συγχώρησόν !
σέ ἀγαπῶ. . .

Έν τῇ συγκινητικῇ ταύτῃ σκηνῇ καθ' ἣν
ἐβλεπον ἡ Χρυσῆ καί ἡ μήτηρ της, πατέρα καί
υἱόν τόσον τουφεκῶς ἀσπαζομένους καί κλαίον-
τας, ἡ Χρυσῆ σφόδρα, συνεινιθῆ καί κλαίουσα
σχεδόν εἶπε πρὸς τὴν ἱερέα.

— Πάτερ ἔχετε ἤδη χροῖματα !

— Ἐχομεν ἀληθῶς ; καί πόθεν ; Μήπως ἡ
εὐγενής σου καρδιά...

— Ἐχομεν πράγματι, προσέθηκεν ὁ νεανίας,
ἔχομεν τὰ χροῖματα τὰ ὅποια τόσον ἐπιμελῶς
καθ' ἐκάστην νύκτα ἐφυλάττες. Ὁ Κλεάνθης τό-
τε ἐγερεθεὶς ἐξήγαγεν ἐκ τῆς στρωμνῆς τοῦ γέ-
ροντος μικρὸν σάκκον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου καί τοῦ μεταλλικοῦ ἡ-
χου ὃν τὸ περιεχόμενον ἀνέδωκεν, ὁ γέρον ἀ-
νετινάχθη, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπερέτρωε ἠνεώγη-
σαν. Ὁ ἱερεὺς ἦτο ἐκτός ἑαυτοῦ.

— Θεέ μου τὰ χροῖματά μας αὐτά ; ἡ σω-
τηρία τοῦ υἱοῦ μας ;...

Ἐπὶ δ' ἡ Χρυσῆ ἐφανέρουε τὰ πάντα εἰς τὸν
ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν μεταπίπτοντα ἱε-
ρέα ὁ Κλεάνθης πάλλων τὸν σάκκον ὀρμαίως
ἔτρεχε μετ' ἀνεκφράστου χροῦ εἰς τὸ στρατο-
λογικὸν γραφεῖον !...

Ῥοδόλφος.

ΔΙΕΞΗ

Πόσες φορές τὰ μάτια μου
ἐδάκρυσαν γιὰ σένα
Κι' ἐθόρμανε τὸν πόθο μου
μι' ἀχιτίδα σου γλυκεῖα
Πόσες φορές ἐκύτταξαν
τὸν οὐρανὸ θλιμμένα
Κι' ἐγύρευαν νὰ κρῦψουνε
μιὰ κρῦφια τους χαρά.

Στὰ πρότα τῆς ἀγάπης μας
τὰ δόλοευκα τὰ χροῖνα
Ποῦ ἀγνότατα σ' ἀγάπησι
σὲ μιὰ μόνη στιγμή
Εἶδα παρθένα ἓνα ὄνειρο
γιὰ σὲ νὰ ζῆ αἰώνια
Κι' ἀνώφελα στοχάστῃκα
πὼς φεύγουν οἱ καίριοι.

Περνοῦν τὰ χροῖνα ἡ ζωὴ
γοργοπετᾶ διαβαίνει
Τὸ πρότο σου χαμόγελο
στὰ χεῖλῃ δὲν ἀνθεῖ
Ἡ ληιομονιὰ ἐνέλπιστα
δειλὰ, δειλὰ προβαίνει,
Τώρα σι' ἀγνὸ τὸ στήθος σου
τὸ μῖσος πάντα ζῆ.

Ἀθῆναι 1902. **Πύλασδος.**

Η ΘΥΣΙΑ

— Ναι, ἴσως... ἀπάντησεν ἐκείνη.
Τὸ πρωτοφανές τοῦτο ὕψος τῆς καμῆσσης ἐ-
τάραξε τὸν κ. δὲ Μιρέιλ ὅστις ἠγέρθη καί πλη-
σιάσας πρὸς αὐτὴν ἀνεφώνησε
— Ὡστε δὲν μ' ἀγαπάτε πλέον ;
Ἐκείνη παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπανακαθίσῃ
καί τῷ εἶπεν ἡρέμα
— Σὰς ἠγάπων προσφιλεῖ μοι μέχρι τῆς χθῆς,
ἀλλ' ἤδη μοὶ μένει ἐκ τοῦ ἔρωτός σου μόνον μία
γλυκεῖα ἀνάμνησις.

Ὁ κ. δὲ Μιρέιλ ἠθέλησε νὰ ἐγερεθῆ πάλιν,
ἀλλ' ἡ κόμησσα δι' ἐνὸς νεύματος τὸν ἠνάγκα-
σε νὰ ἐπανακαθίσῃ.

— Συγχωρήσατέ μοι φίλε μου, ἐξηκολούθησεν
διότι Σὰς ἠμιλῶ, εὐ-ὦ. Δὲν θὰ τὸ ἐπραττον ἐάν
δὲν ἐβλεπον τὴν ἀπὸ τινος ἀπότομον πρὸς ἐμὲ
μεταβολὴν Σὰς.

— Ἄλλ' οὐδέποτε ! ἀνέκραξεν ὁ δὲ Μιρέιλ,
τρέφω πάντοτε δι' ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ἀγάπην καί
ἀφοσίωσιν.

Ἡ Γεωργίνη βιαίως τὸν ἐσταμάτησεν.

— Ὅχι ! ἀπάντησε μετὰ μειδιάματος με-
στοῦ εἰρωνίας.

— Πὼς ἔχι ;

ἠγέρθη καί θέτουσα τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν
ἔστων τοῦ νεανίου εἶπε.

— Ἦμην γθὲς εἰς τὸ θερμοκίπιον ὅταν εἰσπλ-
θατε μετὰ τῆς Σωσάννης. Σὰς εἶδον, Σὰς ἠ-
κουσα. Ἠνώησα ἐκ τῶν λόγων Σὰς ὅτι ἀγα-
πάτε παράφορος τὴν Δδα Σωσάννην. Μὴ ἀρ-
νηθῆτε εἶνε περιττόν. Εἶμαι τοσοῦτον βεβαία
περὶ τούτου ὥστε πάσα ἀρνήσις σας θὰ ἐδυσχε-
ραῖνε τὴν θέσιν Σὰς.

— Ἄλλ' οὐδέποτε, Σὰς ἐρκίζομαι, σφάλλι-
τε, ἀπάντησεν ὁ κ. Μιρέιλ.

— Μὴν ἐρκίζεσθε.

— Δὲν τρέφω διὰ τὴν Δδα δὲ Ρεμποδὸλ εἰμὴ
ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ἀπέστρεγον εἰς τὸν μετὰ τοῦ
κ. δὲ Σερβιέρ γάμον της διότι ὁ κ. δὲ Σερβιέρ
ὡς ναυτικός ἦτο πάντοτε ὑπακείμενος εἰς τοὺς
κινδύνους τῆς θαλάσσης καί τῶν ναυμαχιῶν.
Σὰς καθιστῶ γνωστὸν ὅτι ἀναχωρῶ μετὰ τῶ
ἑβδομάδας, ἴσως καί πρότερον. Ἐάν ἠγάπων τὴν
Σωσάννην θὰ ἀνεχώρουν ;

Ἡ Γεωργίνη ὀλίγον δεῖν νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν
ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μόνου
ὄντος ὅπερ ἠγάπα.

— Ἀναχωρεῖτε ! !

Ἡ εἰδῆσις αὕτη τὴν ἐπλήγωσε καιρίως.

— Ὅχι !, ἀπάντησεν ἀποτεινεμένη πρὸς τὴν
κ. δὲ Μιρέιλ, ἐάν ἀναχωρεῖτε πράττετε τοῦτο
ὄχι διότι δὲν ἀγαπάτε τὴν Σωσάννην, ἀλλὰ
τούναντίον, διότι τὴν ἀγαπάτε καί βλέπετε ὅτι
εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν νυμφευθῆτε ἐξ αἰτίας μου.

Ὁ κ. δὲ Μιρέιλ ἠθέλησε νὰ ἠμιλήσῃ, ἀλλ'
ἐκείνη λαβούσα ὄλιως μητρικὸν ὕψος ἐξηκολού-
θησε μετὰ πανουργίας.

— Καί δικί ἐπὶ τέλους νὰ ἀναχωρήσῃτε ;
διότι νὰ ἐκπατρισθῆτε ἐξ αἰτίας μου ; Ἀγαπάτε
τὴν Δδα δὲ Ρεμποδὸλ ἥτις δὲν εἶνε οὔτε κόρη
μου, οὔτε ἀδελφὴ μου. Γνωρίζω ὅτι τὴν ἀγα-
πάτε, μὴν προσπαθήσῃτε νὰ μὲ πείσητε περὶ
τοῦ ἐναντίου. Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ζηλοτυπῶ
ἐμολογήσατε λοιπὸν ἀγαπητέ μου, ἐμολογήσα-
τε ὅτι τὴν ἀγαπάτε καί ἐγὼ θὰ προσπαθίσω
νὰ Σὰς ἀκούσω ψυχραίως.

Ἐκείνος ἐταλαντεύθη πρὸς στιγμὴν, καί τέ-
λος τεινῶν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κό-
μησσαν ἀνέκραξε.

— Ναι εἶνε ἀληθές τὴν ἀγαπῶ. Ἐπραξα τὸ
πάν ὅπως ἀποφύγω αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ἀνοφελῶς

ὅμως ὅσον τὴν ἀπόφυγον τοσοῦτον μοιραίως
ἐφερόμην πρὸς αὐτήν. Τότε ἀπεράσισα νὰ
φυγῶ, νὰ ἐκπατρισθῶ, νὰ μὴν ἐπανέλθω πλέον.
Ἐσκόπουν νὰ φύγω ὄχι μετὰ τῶ ἑβδομάδας,
ἀλλ' αὐριον ! !

— Τὴν ἀγαπάτε, τὴν ἀγαπάτε ! δὲν ἠπα-
τήθην ! Ἄ δυστυχῆ, δυστυχῆ !, ἀπάντησεν ἡ
κόμησσα καί κλαίουσα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-
τρου.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Μιρέιλ, διότι νὰ
μοὶ ἀποσπάσῃτε τὸ μυστικόν μου, διότι νὰ προ-
σποιηθῆτε ψυχραίωσιν.

— Διότι ἤθελον νὰ μάθω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν
εἶπεν ἐκείνη ἀνεγειρομένη, εἶσαι ἀνάξιος τοῦ ἐ-
ρωτός μου.

Ὁ κ. δὲ Μιρέιλ ἀνέκραξε

— Εἶθε ἄδικος, ὁ ἀληθὴς ἔρωτος γνωρίζει νὰ
θυσιάζῃται. Ἀγαπῶ τὴν Δδα Ρεμποδὸλ, δὲν
δύναμαι νὰ τὴν νυμφευθῶ καί ἀναχωρῶ. Χαί-
ρετε διὰ παντός.

— Φεύγετε !

— Ναι διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον.

— Τὴν ἀγαπάτε λοιπὸν πολὺ τὴν Σωσάννην ;
Θὰ εἶθε εὐτυχὴς ἐάν ἀνήκετε ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλ-
λον ;

— Δὲν δύναμαι νὰ Σὰς εἶπω τίποτε. Χαίρετε

Ἐκείνη τὸν ἐκράτησε καί ἐγερεθεῖσα τὸν ἔλα-
θεν ἐκ τῆς χειρὸς λιαν συγκινηθῆμένη, καί ἐπέ-
βη. Ἐάν τὸν ἐμποδίζε νὰ ἀπέλθῃ θὰ κατε-
στρέφετο ἡ εὐτυχία της τὰ ὄνειρά της, ἐάν τὸν
ἄφινε νὰ ἀναχωρήσῃ θὰ καθίστατο ἐκείνος εὐ-
τυχὴς ! ἐπροτίμησε τὸ πρῶτον.

Αἶφνης ἠγέρθη ὡσεὶ ἐμπνευσθεῖσα, ἐπίεσε
τὸ ἤλεκτρικὸν κομβίον, ἐν ᾧ ὁ κ. δὲ Μιρέιλ ἐ-
χαίρετα ὅπως ἐξέβη.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Γεωργίνη μετὰ τὴν κεφαλὴν
ὕψουμένην, μετὰ τρέμουσαν φωνὴν καί μετὰ ἄκρα
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀναλογιζομένη τὸ μέγεθος
τῆς θυσίας ἣν ἐτέλει χάριν τῆς εὐτυχίας ἐκεί-
νου ὃν ἠγάπα, ὄχι Σὰς ἀγαπῶ, ἰπιθυμῶ νὰ
εἶσθε εὐτυχὴς.

Καί στραφομένη πρὸς τὸν εἰσελθόντα καί ἀ-
ναμείνοντα θαλαμηπόλον, διέταξε.

— Παρακαλέσατε τὴν Δδα Σωσάννην νὰ
κατέλθῃ...

Μαρκέλλο.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΜΟΔΕΣ

Αύσεις

Ἄστέρ, Ἀσέρ, Ἀήρ.

Ὄρθως ἀπήντησαν οἱ ἐξῆς. Νερβίθα τοῦ Γιάλοῦ, Ἑβρ. Σοβαδόν, Ἀποπ. ἐλπίς, Σουτ. καρδία, Ἀνεμ. Πατησίον, Μαρκέλλα, Ξαθ. βισίλιστα, Τεζότις, Ὁκιάιν. ἐμίγλη, Ρ. δὲ Λουσερόλ, Λ. δὲ Λωτέρ, Μία Γαλλίς, Ἰοκείμ Μουμπέρ (Ἀργοστόλιον) Κραίτσικερ, Ἀπογοητευμένος, Λῆ-Χοῦ-Τιάγκ, Θῶμα εἰμαρμένης, Ροβέρτος καὶ Ροβερίνη Χούτμαρ, Ν. Βουαπάρτης, (Χανιά.) Ἄγγελος τοῦ ἔαρος, Ἀνοικτὴ καρδία, Ἀρμονία, Μυσοσιτίς, Ἑλλ. ψυχῆ, Φλύαρος, Ἡλ. Καζακόπουλος, Lisadaigle, Εὐτ. θνητῆ, Λευκὴ Δελλιέρ, Πρίγ. Τζάλλμας, Σβου. ἀστέρι (Ρέθυμονος), Καλλιτέγης, καὶ Ἰππότης δὲ Ναζάκ.

Βραβεύεται δὲ ὁ Ἀπογοητευμένος.

Προτεινόμενα

Ὁ Ἄγγελος τοῦ ἔαρος προτείνει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν.

Ποῖον ὄνομα μεγάλου ἀνδρὸς ἐρωτᾷ νὰ εἴπη τὸ ὄνομα θηρίου;

Εἰς τὸν λύτην δεθῆσεται ἐν φιαλίδιον ἀρώμα-
τος.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀναταλλάξουν ὁ Κραίτσικερ μετὰ τὴν Ε. Κρήσαν, Ἑβρ. νόκτα καὶ Μυσοσιτίδα ὁ Λῆ-χοῦ-Τιάγκ μετὰ τὴν Ε. Κρήσαν, Μυσοσιτίδα καὶ Ἑβρ. νόκτα τὸ Θῶμα εἰμαρμένης μετὰ τὴν Μυσοσιτίδα. Ροβερίνη Χούτμαρ, Ἑλλ. ἐλπίδα, Μαρμαρυγ. ἀστέρος καὶ Ρωμ. Μπερέτα ἢ Θαλασσία αὔρα μετὰ τὸν Σαλβατόρον, Ἀπόλλωνα καὶ Ροβέρτον Χούτμαρ ὁ Ν. Βουαπάρτης μετὰ Ἀνθ. κἀμιστρον, Παπαροῦναν, Ἑρῶσαν νεάνιδα, Μαρμαρυγ. ἀστέρος, Πληγ. καρδίαν, Ἄγγελον τοῦ ἔαρος, Ποιητ. Τραγιάσκαν καὶ Συντετρ. καρδίαν ὁ Ἰππότης Ρολάνδος μετὰ τὴν Ρ. καρδίαν τὸ Ἀνθοφορ. κἀμιστρον μετὰ τὸν Μαρ. ἀστέρα, Ροβέρτον Χούτμαρ, Ρωμ. καρδίαν, καὶ Φαληρικὴν ἀκτῆν ἢ Ἀνοικτὴ καρδία, μετὰ τὴν Ρ. Χούτμαρ, Ποιητ. Τραγιάσκαν, Ἑλλ. ψυχῆν καὶ Ἄγγελον τοῦ ἔαρος ἢ Miss Nevil (Λεβαδεία) μετὰ τὴν Τραγιάσκαν ἢ Εὐτ. θνητῆ μετὰ τὸν Μαρμαρίοντα ἀστέρα, Ἰάκινθον, Κραίτσικερ, Κατακτητὴν καρδίαν καὶ Ἀνθοφόρον κἀμιστρον ἢ

Λευκὴ Δελλιέρ μετὰ τὸν Ροβέρτον Χούτμαρ, Σαλβατόρον, Πρίγ. Τζάλλμας, Ν. Βουαπάρτην καὶ Ἀπόλλωνα ὁ Π. Τζάλλμας μετὰ τὴν Χλ. τοῦ Κρησιτοῦ, Σελή, οὐλίτριδα, Κίκ. Γεράκι, Βασίλ. τῆς νεκρῆς καὶ Ἑρ. νεάνιδα ὁ Παιτὸς φίλος μετὰ τὴν Τρελλῆν καρδίαν, Ζαφειρίν Ναυτοπίδα, Ρ. Καρδίαν, Ψαρποῦλαν, Ἀνθοφ. κἀμιστρον, Ἑλλ. ναυαρχίδα, Ἑλλ. ἐλπίδα, Ἀρσκειάδα, Ἀθ. νεότης καὶ Φιλ. ἀκτῆν ὁ Ἰππότης δὲ Ναζάκ μετὰ τὴν Ρ. καρδίαν ἢ Παπαροῦναν μετὰ τὸν Μαρ. Ἀστέρα, Ἰάκινθον καὶ C ocking ἢ Ἀλάμπρα μετὰ τὸν Ἄγγελον τοῦ ἔαρος καὶ Κραίτσικερ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Εὐτυχῆ θνητῆν Ἐνταῦθα. Ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ροβερίνη Χούτμαρ Κρησιτίν. Πολὺ ὀρθῶς ἐπράξτε. — Σ. Οἰκονόμου Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατε ἕτερον. — Ρ. Καρδίαν Ἐνταῦθα. Τοὺς ἐν Πειραιεῖ ἐνεγράψαμεν ἐτησίους εὐχαριστοῦμεν ἀκατάλληλον. — Lisadaigle Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ἐστάλη βραδέως οὐχ ἤττοι διωδύεσθαι ὅτι δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε ἢ «Φυλλίς» εἰς διαθεθεμένη εὐνοϊκώστα ὑπὲρ ὑμῶν. — Πῆνα Ἐνταῦθα. Ἀκατάλληλον. — Ἀλφόνσον Hautmesperg Ἐνταῦθα. Ἡ ἀποστολὴ φύλλων ἤρχεται ἀπὸ τοῦ 14ου ἀριθμοῦ — Μ. Λεβιθίνου Ἐνταῦθα. Ἡ Διεύθυνσις εὐρίσκειται εἰς θέσιν ἃ σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι πανθ' ὅσα σᾶς ἐληροφόρησαν εἶνε συκοφαντία κακοβούλου τινός, ὅστις εἶνε φύσει πεπλησμένος διὰ τὰ τοιαῦτα καὶ δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀπαρθεύσωμεν πλείστα ὅσα αὐτοῦ κακοβώματα τοιοῦτου εἶδους. τὸ ὄνομα δὲν ἀναφερομεν χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας οὐχ ἤττον ἐνοσεῖται αὐτό. Καὶ τῶν φρονίμων ὀλίγα. — Παπαροῦναν Ἐνταῦθα. εἰδοποιήσωμεν δι' ἐπιστολῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἐξεδόθη τὸ α'. φυλλάδιον τοῦ Περιοδικοῦ «Νέκ Τέγνη» μετὰ ὕλην ποικίλην καὶ ἐπαγωγὸν, εἰς τὸ ἀρτισύστατον περιοδικὸν ἢ «Φυλλίς» εὐχεται καλὴν πρόοδον.

— Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Φυλλίδος» ἐκτυποῦνται καλλιτεχνικὰ ἐπισκεπτήρια.

— Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις νέου δεκαπενθημέρου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Λιὰς» πᾶσα αἰτήσις πρὸς ἐγγραφὴν Κου Ι. Τσίμπου ὁδὸς Φαβίερου 7.